

Cartea lui Daniel - O sută nouăzeci și șapte

Desfășurări profetice: a doua adunare a lui Hristos și rolul escatologic al islamului în narațiunea Apocalipsei

Jeff Pippenger

2024-04-29

Nou identifiye kounye a ke youn nan evènman yo sèt loraj yo reprezante se travay Kris la k ap rasanble pèp Li a yon dezyèm fwa, travay Li te kòmanse fè an Jiyè 2023. Istwa Millerit la montre ke travay sa a akonpli sou fondalnatal lagè Islam lan kòm kontèks mesaj la.

Mesajul este Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, însă acel mesaj este purtat de (așezat în contextul) mesajul celui de-al treilea vai. Chiar în vremea când Domnul Își întindea mâna a doua oară în 1849, sora White comenta asupra zguduirii neamurilor mâniate, care este un simbol al islamului.

„În 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre zguduirea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus «cer» în darea semnelor consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a vrut să spună cer, iar când a spus «pământ», a vrut să spună pământ. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zgduite la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locurile lor. Ele nu vor trece, ci vor fi zgduite de glasul lui Dumnezeu.

„Întunecați, nori grei s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despiciat și s-a dat înapoi; apoi am putut privi în sus prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zgduite și că evenimentele vin în ordine. Războiul și veștile de război, sabia, foametea și ciuma sunt mai întâi cele care zgduie puterile pământului; apoi glasul lui Dumnezeu va zgdui soarele, luna și stelele, și de asemenea acest pământ. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerurilor, ci este zguduirea neamurilor mânioase.” Early Writings, 41.

Istoricii confirmă că ceea ce zguduia națiunile Europei în 1848 erau activitățile armatelor Islamului, căci, din punct de vedere profetic, ele sunt simbolizate ca puterea care mânîe națiunile. În prima mărturie despre faptul că Domnul Își întindea mâna a doua oară în istoria anilor 1840–1844, solia Strigătului de la Miezul Noptii a ajuns la adunarea de tabără de la Exeter. De acolo și până la 22 octombrie 1844, solia s-a răspândit de-a lungul coastei de est a Statelor Unite ca un val uriaș. Acea mișcare fusese preînchipuită prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, iar un măgar a fost cel care L-a purtat pe Hristos în Ierusalim.

Solia Strigătului de la Miezul Noptii reprezintă întreaga solie profetică a Descoperirii lui Isus Hristos, însă acea Descoperire este așezată în contextul Islamului celei de-a treia vai, care mânîe neamurile, căci Islamul este cel care poartă solia care este Descoperirea lui Isus Hristos. Isus este

Leul din seminția lui Iuda și El este legat de solia „măgarului”.

Iuda, tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda; mâna ta va fi pe grumazul vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un pui de leu: de la pradă, fiul meu, te-ai ridicat; s-a aplecat, s-a culcat ca un leu și ca un leu bătrân; cine îl va ridica? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici cârmuitorul dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele. El își leagă mânzul de viță și mânzul măgăriței sale de vița cea aleasă; își spală hainele în vin și veșmintele în sângele strugurilor: Ochii lui vor fi roșii de vin, și dinții lui albi de lapte. Geneza 49:8–12.

Per Iuda se împlinesc „adunarea popoarelor”. Hristos, ca Iuda, este de asemenea „Vița”, iar „vița aleasă” este legată de „mânzul asinei”. „Veșmintele” Lui sunt spălate în „vin”, care era „sângele strugurilor”. Hristos a început să-Și verse sângele în Ghetsimani, când a asudat sânge, iar Ghetsimani înseamnă „teasc de măslină”. Din Ghetsimani până la cruce, El Și-a vărsat scumpul Său sânge pentru a-i aduna pe toți oamenii la Sine.

Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine. Zicea lucrul acesta ca să arate cu ce moarte avea să moară. Ioan 12:31–33.

Lucrarea lui Hristos de a-i atrage pe toți oamenii la Sine este un proces în două etape, căci mai întâi îi adună pe „surghiuniții lui Israel”, iar apoi Se folosește de ei ca de un steag, pentru a atrage cealaltă turmă a Sa.

Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile Mele, și sunt cunoscut de ale Mele. Precum Mă cunoaște Tatăl, tot așa și Eu cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi. Și mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor auzi glasul Meu; și va fi o turmă și un păstor. Ioan 10:14–16.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt „oile” care Îl cunosc. „Alte oi” sunt turma Sa care iese din Babilon când vede și aude steagul. Înainte ca El să-Și înalțe steagul, care sunt oile Sale, mai întâi le adună a doua oară. Acea succesiune a istoriei sacre se aliniază cu versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al lui Daniel și, prin urmare, se aliniază cu istoria ascunsă a versetului patruzeci. Ea reprezintă linia adevăratului corn protestant, care se desfășoară în cadrul istoriei cornului protestant apostat, al cornului republican apostat și al venirii curvei Tirului, chiar înainte de legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Linia adevăratului corn protestant reprezintă atât istoria, cât și mesajul în care cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

„Izgnanici Izraelovi” predstavljaju skupinu u suprotnosti sa „zborom podrugljivaca”, kako ih naziva Jeremija, odnosno sa „sinagogom Sotonom”, kako ih Ivan označuje u Otkrivenju, u drugom i trećem poglavlju, gdje se obraća crkvama u Smirni i Filadelfiji. Filadelfijci predstavljaju „sto četrdeset i četiri tisuće” iz sedmoga poglavlja Otkrivenja, a Smirna je „veliko mnoštvo” iz istoga poglavlja, koje se ne može izbrojiti. Te dvije skupine otkupljenih u posljednjim danima u sukobu su s onima koji lažu i koji su u sinagogi Sotonom te tvrde da su Božji narod, jer govore da su Židovi.

Linia adevăratului corn protestant constă în controversa care există între ei înșiși și fostul popor al legământului, care atunci este trecut cu vederea. În aceeași istorie, cei credincioși se află, de asemenea, în controversă cu linia protestantismului apostat și a catolicismului. Aceste trei entități religioase reprezintă, la nivel micro, în cadrul liniei adevăratului corn protestant, balaurul, fiara și prorocul mincinos.

„Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, asemenea lui Iuda, ne vor trăda catolicilor pentru a dobândi influența lor spre a veni împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; dar bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, fiindcă nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca fiind aceia care nesocotesc instituțiile poporului; adică țin Sabatul și nesocotesc duminica.” Spalding and Magan, 1, 2.

Am tratat mai înainte acest pasaj și, procedând astfel, am identificat că expresia „biserică nominală” și expresia „adventist nominal” ar fi avut un înțeles și o aplicare diferite atunci când sora White a scris aceste cuvinte. Totuși, profeții au vorbit mai mult pentru zilele de pe urmă decât pentru propria lor istorie, astfel că, în acest pasaj, biserica nominală din zilele de pe urmă ar fi protestantismul apostat. Cuvântul „nominal” înseamnă „doar cu numele”.

Așa-numita biserică protestantă a încetat să mai protesteze împotriva Romei în anul 1844, când s-au răzvrătit împotriva intrării, prin credință, în Locul Preasfânt, unde ar fi putut recunoaște că Sabatul zilei a șaptea este ziua corectă de închinare. În schimb, au păstrat închinarea la soare, care este semnul catolicismului. Este imposibil să „protestezi” împotriva Romei, ceea ce constituie singura definiție a cuvântului „protestant”, dacă ai acceptat simbolul autorității ei, pe care biserica romană l-a identificat în repetate rânduri ca fiind autoritatea ei de a schimba în Biblie ziua de închinare, de la Sabatul zilei a șaptea la duminică.

“Adventiștii nominali” sunt aceia care mărturisesc că sunt adventiști de ziua a șaptea, dar ei sunt de asemenea identificați cu Iuda, care este simbolul unui ucenic ce și-a trădat mărturisirea. Biserica nominală adventistă de ziua a șaptea îi va urî pe „sfinți”, iar acei sfinți „vor” deveni atunci „un popor obscur”. Ei îi urăsc pe sfinții obscuri „din pricina Sabatului”, adevăr pe care nu-l pot „combate”. Adevărul Sabatului în istoria Sorei White a fost Sabatul zilei a șaptea, dar el prefigurează adevărul Sabatului din zilele de pe urmă, care nu poate fi combătut, iar acesta este doctrina care a fost mai întâi respinsă de adventismul laodicean de ziua a șaptea în răzvrătirea lor din 1863. Acea doctrină a fost primul adevăr fundamental descoperit de William Miller și reprezintă adevărurile fundamentale ale adventismului în care adventiștii nominali refuză să umble, așa cum sunt ele reprezentate prin vechile cărări ale lui Ieremia. Acel adevăr al Sabatului este „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Linia adevăratului protestantism alcătuită din Filadelfia și Smirna este trădată de cei reprezentați ca Iuda. Iuda s-a învoit să-L trădeze pe Isus de trei ori, identificând astfel o trădare progresivă care a precedat și s-a încheiat la cruce. Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă legea duminicală, care a fost prefigurată de cruce. Prin urmare, în versetele care conduc spre legea duminicală din versetul șaisprezece, care este și legea duminicală din versetul patruzeci și unu, o

trădare în trei etape este adusă asupra sfinților din zilele de pe urmă. Trădarea are loc în perioada în care Domnul Își strânge pentru a doua oară steagul Său din zilele de pe urmă.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca un steag pentru popoare; pe el Îl vor căuta neamurile, iar locul Lui de odihnă va fi plin de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său care va mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din ostroavele mării. El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Pizma lui Efraim va înceta și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, și Iuda nu va mai fi potrivnic lui Efraim. Ci vor zbura pe umerii filistenilor spre apus; împreună îi vor jefui pe cei de la răsărit; își vor întinde mâna asupra Edomului și Moabului; și fiii lui Amon le vor fi supuși. Isaia 11:10–14.

Isaia identifică cadrul istoric al acestui pasaj în versetul zece, prin expresia „în ziua aceea”. Prin urmare, acea „zi” a fost identificată în versetele care preced versetul zece. Când urmărim această narațiune profetică anume înapoi până la o referință care ne permite să identificăm când este „ziua aceea”, ajungem la versetul întâi al capitolului zece.

Vai de cei ce hotărăsc hotărâri nedrepte și de cei ce scriu apăsarea pe care au rânduit-o. Isaia 10:1.

Sora White identifică „decretul nedrept” din acest verset ca fiind legea duminicală care va veni în curând:

“Na hlangano ya xidoloyi ku yimisiwile, hilaha xifaniso xa nsuku xi nga yimisiwa hakona emaribyeni ya Dura. Kutani tanihi leswi Nebukadnetsara, hosi ya Babilona, a humeseke nawu leswaku hinkwavo lava a va nga nge khinsami ni ku gandzela xifaniso lexi va fanele ku dlayiwa, hi ndlela yoleyo ku ta endliwa xitiviso leswaku hinkwavo lava nga ta ka va nga xiximi xiyimiso xa Sonto va ta xupuriwa hi ku pfaleriwa ejele ni rifu. Hiloko Savata ya Hosi yi kandziyeriwa ehansi. Kambe Hosi yi tivisile yi ku, ‘Khombo eka lava endlaka milawu yo hamboloka, ni lava tsalaka maxangu lava va ma vekeke’ [Esaya 10:1]. [Sefaniya 1:14–18]”
Manuscript Releases, volume 14, 92.

Contextul adunării de către Domnul a poporului Său a doua oară este plasat în istoria crizei apropiate a legii duminicale, căci în versetul doisprezece al capitolului zece, Isaia vorbește despre faptul că Domnul încheie o lucrare în mijlocul poporului Său înainte de a-Și aduce judecata executivă la decretul nedrept, care este legea duminicală.

Na reira, tera e tupu, ka oti i te Ariki tana mahi katoa ki runga ki Maunga Hiona, ki Hiruharama hoki, ka whiua e ahau te hua o te ngakau whakakake o te kingi o Ahiria, me te kororia o ona kanohi whakahī. Ihaia 10:12.

„Lucrarea asupra Sionului și asupra Ierusalimului”, pe care Domnul o „îndeplinește” înainte ca pedepsirea papalității să înceapă la legea duminicală, este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. În capitolul nouă din Ezechiel, omul cu călimara cărturarului trece prin Ierusalim, punând un semn asupra celor „care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor făcute în țară” și în biserică.

Acea lucrare include procesul prin care Domnul îi adună din nou, a doua oară, pe cei risipiți ai lui Israel. El îi adună din cele patru colțuri ale pământului, iar „cele patru colțuri ale pământului” sunt reprezentate prin opt zone geografice. Opt este simbolul procesului de încercare al chipului fiarei, identificând astfel faptul că adunarea finală a acelor care aveau să fie steagul are loc în perioada în care încercarea chipului fiarei se împlinește pe pământ.

Unitatea reprezentată prin „Efraim” care „nu-l va mai pizmui pe Iuda, și Iuda” care „nu-l va mai necăji pe Efraim” are loc atunci când vrăjmașii lui Iuda sunt nimicivi. În sens profetic, fostul popor al legământului, reprezentat de Iuda, sau sinagoga Satanei, sau adunarea batjocoritorilor, sau protestanții din istoria millerită, sau iudeii din istoria lui Hristos, sunt „nimicivi” la prima dezamăgire. Când Ieremia reprezenta chiar acea istorie, i s-a poruncit că nu se putea întoarce niciodată la adunarea batjocoritorilor, deși ei se puteau întoarce la el dacă alegeau să se pocăiască.

De la 18 iulie 2020 până la legea duminicală, Domnul Își adună pentru a doua oară poporul Său din zilele de pe urmă. El îi adună din întreaga lume, într-o perioadă în care Își încheie toată lucrarea asupra lui Iuda și a Ierusalimului. În acel timp al sigilării, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă va fi obscur, dar, cu toate acestea, va fi confruntat de o întreită unire care se împotrivesc lucrării sale.

Catolicismul este fiara unirii întreite, iar una dintre fiicele ei este clasa pe care sora White o identifică drept biserica nominală. Acestea reprezintă profetul mincinos. Adventiștii laodiceeni nominali, reprezentați de Iuda, sunt balaurul în această reprezentare. Răzvrătirea din 1863 a fost prefigurată de răzvrătirea Israelului antic la primul Cades, când au ales să respingă solia lui Iosua și Caleb și să se întoarcă în Egipt. Egiptul este un simbol al balaurului.

Fiul omului, întoarce-ți fața împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și prorocește împotriva lui și împotriva întregului Egipt. Vorbește și spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, marele balaur care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine însumi. Ezechiel 29:2, 3.

Kadeş'teki isyan, Mısır'dan çıkarılmış olan seçilmiş halkın reddedilmesine ve ölümüne yol açan sınanma sürecindeki onuncu denemeyi temsil etmekteydi; ve 22 Ekim 1844'te Filadelfiyacı Millerit Adventizmin üzerine getirilen ve 1863 isyanıyla sonuçlanan sınanma sürecinin son denemesini simgelemekteydi. Eski İsrail tarihinin en sonunda Yahudiler, “Haykırdılar: ‘Onu götür, onu götür, çarmlı ger.’ Pilatus onlara dedi, ‘Kralınızı mı çarmlı gereyim?’ Başkâhinler cevap verdiler, ‘Sezar’ dan başka kralımız yoktur.” İlk isyanda da son isyanda da önceki antlaşma halkı, ejderhanın bir simgesini (Mısır ve putperest Roma) kendi kralları olarak benimsemeyi seçti.

Pe 18 iulie 2020, „vrăjmașii lui Iuda” au fost „nimicivi”, iar templul celor o sută patruzeci și patru de mii a fost ridicat. Tot ce mai rămânea era ca templul să fie curățit, înainte ca Solul Legământului să vină deodată la templul Său. Templul istoriei millerite a fost zidit în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. La prima dezamăgire, din 19 aprilie 1844, protestanții au fost nimicivi și au devenit parte a sinagogii Satanei, adunarea batjocoritorilor, o fiică a Romei. Din acel punct până la 22 octombrie 1844, a avut loc un proces de purificare înainte ca cei credincioși să-L urmeze pe Hristos în Locul Preasfânt, pentru ca El să poată împlini lucrarea unirii Dumnezeirii Sale cu

umanitatea lor.

Istoria adevăratului corn protestant, care este adunat a doua oară chiar înainte de decretul nelegiuit, pentru ca el să fie steagul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a chema din Babilon cealaltă turmă a Sa, are loc în aceeași perioadă în care coarnele apostate republican și protestant se unesc, săvârșind curvie spirituală, devenind astfel un singur trup sau un singur templu, care este chipul fiarei. Templul lui Dumnezeu formează simultan chipul lui Hristos.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul care a venit către Ieremia din partea Domnului, zicând: Stai la poarta Casei Domnului și vestește acolo cuvântul acesta și spune: Ascultați cuvântul Domnului, voi toți ai lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi face să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea. Căci dacă vă veți îndrepta cu adevărat căile și faptele; dacă veți înfăptui cu adevărat judecata între un om și aproapele său; dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, și nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și nu veți umbla după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, atunci vă voi face să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie. Iată, voi vă încredeți în cuvinte mincinoase, care nu pot aduce niciun folos. Veți fura, veți ucide, veți preacurvi, veți jura strâmb, veți aduce tămâie lui Baal și veți umbla după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți; și apoi veniți și stați înaintea Mea în Casa aceasta, care este chemată după Numele Meu, și ziceți: Suntem izbăviți, ca să facem toate aceste urâciuni? A ajuns oare Casa aceasta, care este chemată după Numele Meu, o peșteră de tâlhari în ochii voștri? Iată, și Eu am văzut lucrul acesta, zice Domnul.

Dar acum mergeți la locul Meu care era în Șilo, unde Mi-am așezat Numele la început, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu Israel. Și acum, pentru că ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineată și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată cu Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut Șilo-ului. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, așa cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim. De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt sau rugăciune pentru ei, nici nu face mijlocire către Mine, căci nu te voi asculta. Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului? Ieremia 7:1–17.